

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּת תְּעוּזָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ג - חלק ט'

קונטרס 369

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

דרך בקיאות בלבד, בלי שיעמיק בעיון, מ' או נ' עלים בכל יום, ושיקרא בספר הזוהר פעמים רבים, ואמנם אמר לי מורי ז"ל, כששאלתי לו איך זכה לכל החכמה הזאת, והשיב לי שטרם במאד מאד בחכמה זאת, ואמרת לי כי גם הרמ"ק ז"ל, וגם אני חיים טרחתני במאד מאד בחכמה זאת, ואמר לי שהאמת הוא שטרחנו מאד מאד יותר משאר אנשי דורינו, אבל לא עשינו כמוהו כי **כמה לילות היה נשאר בלתי שינה, על מאמר אחד של ספר הזוהר, ולפעמים ששה לילות של ימי החול שבשבווע, היה מתבודד ויושב על עיון מאמר אחד, בזוהר בלבד, ולא היה**

ישן כל הלילות ההם, רוב פעמים. (הנהגות צדיקים - הנהגות טובות מרבי חיים וויטאל)

ה) טוב לו שיעיין בפנימיות הדבר שהוא בפרי ממה שיעיין בקליפות והוא שיעיין ועסוק במדרשים ובאגדות ובפרט בזוהר ובספרי קבלה.

"ומורי זלה"ה היה אומר מי שהוא חריף ובקי בעיון מאד במהירות, טוב שיעיין שעה אחת או שתיים ביום ולא יותר וכו', אבל מי שאינו מהיר כ"כ והוא קשה העיון יותר טוב לו שיעיין בפנימיות הדבר שהוא בפרי ממה שיעיין בקליפות והוא שיעיין ועסוק במדרשים ובאגדות ובפרט בזוהר ובספרי קבלה." (פרי עץ חיים הנהגת הלימוד).

ט) לומר זוהר בכל יום מסוגת למחלת לב

אמר קודם ביאת המשיח תתגבר מינות ואפיקורסות רחמנא ליצלן בעולם, והעצה לזה ליזהר בשלושה דברים הללו, האחד לאמר בכל יום זוהר אף על פי שאינו מבין מה שאומר כי אמירת זוהר מסוגלת לטהרת הלב. (אור ישראל, מירא דכיא)

י) ללמוד זוהר והאידרא במירון, כדי שיהי לנו מגן עתה לאחוז בלבב שלם לאבינו שבשמים "לימוד הזוהר הקדוש בזמן הזה נצרך לנו מאד להגן ולהציל אותנו נגד כל רע, כי גילוי החכמה זאת עתה בדורות גרועות הוא, כדי שיהיה לנו מגן עתה לאחוז בלבב שלם לאבינו שבשמים. כי אותן דורות הקודמים היו אנשי מעשה וחסידים והמעשים טובים היו מצילין אותן מפני המקטרגים, עתה רחוקים אנחנו משרש העליון כמו השמרים בתוך החביות. מי יגן עלינו אם לא קריאותינו בחכמה הזאת." (החכם מוהר"ר יעקב צמח בהקדמות לע"ח).

פרק ב

יא) אגרת מסע להרה"ק אור החיים זלה"ה

"היום יום ב' ה' באדר ב' שנת וית"ן ל"ו, נסענו מעכו לצפת ת"ו לראות את פני האדון ה' בארץ הגליל, ואחר כך הלכנו למירון וכו' ולמדנו שם בחשק גדול ובאהבה גדולה ובשמחה ספר הזוהר עד ד' שעות מהלילה, ועמדנו לאכול וחרזנו

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראלם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

תיכף אחר האכילה ללימודינו כפי שנתן הרב לכל אחד מהחברים שהיו שם, ספר אחד של הזוהר, והיה חלקי ספר בראשית, ולמדנו עד ששה שעות, ובסוף ו' שעות נתמלא הבית ריח טוב אשר כמוהו לא נהיה וכו', ולמדנו עד ח' שעות מהלילה, והלכנו לישון וקודם שהאיר היום כשני שעות עמדנו על משמרתנו ולא ישננו כי אם שני שעות. וישבנו ללמוד, וכשהאיר פני המזרח התפללנו כותיקין וישבנו ללמוד עד י"ח שעות בלי הפסק בינתים אפילו בדיבור של דברי תורה, ואחר שאכלנו חזרנו ללימודנו כל יום חמישי עד ח' שעות מהלילה, וביום ו' בבוקר וכו', ובכל יום השבת היינו לומדים זוהר. ובלילה ליל מוצאי שבת עשינו משמרת כל הלילה שהאדרות אמר הרב שנלמד אותם ביחד. וכן היה, ובשעה שהתחלנו האדרות היתה הארה גדולה והרגש הגדול בנשמותינו וכו' וגמרנו האדרות סמוך לאור היום ולמדנו מאמרי בר יוחאי בשמחה גדולה". (כת"י מאחד מתלמידיו שנסעו עמו בא"י

למקומות הקדושים - טעמי המנהגים, הילולא דרשב"י).

(ב) במירון לומדים זוהר הקדוש ברציפות

"להיות ששני פעמים בשנה חוק ולא יעבור הולכים כל חכמי סגולה וכו' למירון ושם פורסים אוהל אחד, מן קברו של רשב"י ע"ה עד קברו של ר"א ע"ה. ויושבים שם בין רשב"י ור"א י' ימים וי' לילות רצופים ועוסקים בספר הזוהר, וזה הסדר הם עושים עשרה ימים קודם שבועות ועשרה ימים קודם ראש השנה תמיד".

(מכתב קודש מהר"י שלמה שלומיל - ספר מצרף לחכמה).

"וכך נהגו הראשונים כמלאכים רבנן קדישין תקיפי ארעא דישראל של אותו הדור דעה, שעלו בחצרות בית ה' במירון שתי פעמים בשנה, ולמדו שם זוהר הקדוש בקודש, שפכו את לבם בבכי ומרירות לבם לתיקון נפשם בתשובה עילאה".

וכן מצינו שנהגו כן תלמידי גורי האריז"ל ושאר חכמי וגדולי התורה מצפת ת"ו לעלות מירונה שני פעמים בשנה ללמוד שם ספרי זוהר הקדוש. (טעמי המנהגים

עניני הילולא דרשב"י).

(ג) ואם תתמידו לקרות כן יגלו לכם רזין עילאין

"ורבי שמעון בר יוחאי ובנו ע"ה שמחו לקראתכם בקרותכם זוהר על מערתם ובכפר הסמוך להם וכו', ובכן תדעו כי הם שמחים מאד בקרותכם זוהר על מערתם או בכפר הסמוך להם ואם תתמידו לקרות כן יגלו לכם רזין עילאין וכו'". (מגיד

מישרים פ' אמור).

(ד) על קבר רשב"י ע"ה לומדים הזוהר באימה וביראה ובדביקות גדולה

"וכך מצאתי כתוב מהרב בעל של"ה הקדוש זצ"ל: ועל קבר רשב"י ע"ה לומדים הזוהר באימה וביראה ובדביקות גדולה וכו'. ושוב אודיעכם כי היום יום ראשון הייתי במערת הצדיקים ושם למדתי הזוהר". (טעמי המנהגים עניני הילולא דרשב"י).

ו', שְׁטָרִם שׁוֹרִים אֵלוֹ הַיָּמִים
הָעֲלִיּוֹנִים, סוּד אוֹת ו'.

ואם תאמר, כִּינן שְׁסוּד זֶה שֶׁל חַג
הַמִּצְוֹת הַתְּקַדְּשׁ, מִדּוּעַ יוֹרֵד?
שְׁהִי לְמִדְנּוֹ, מַעֲלִים בְּקִדְשׁ וְלֹא
מוֹרִידִים. וּמִדּוּעַ יוֹרֵדֵת לְמִטָּה
בְּאֵלוֹ הַיָּמִים הַתְּחַתּוֹנִים?

בֵּא וּרְאֵה, כְּתוּב (ויקרא טו) וְכִפֹּר
בְּעֵדוֹ וּבְעֵד בֵּיתוֹ וְגו'. מִי שֶׁיִּכְפֹּר
צָרִיף (לכפר) עַל עַצְמוֹ תְּחִלָּה, וְאַחַר
כִּף עַל בֵּיתוֹ. כִּדְגַמְתָּ זֶה, מִדְּרֻגָה
זוֹ מִתְחִילָה לְהִתְקַדֵּשׁ וְלַצֵּאת
בְּקִדְשָׁה לְכַפֵּר עָלָיו, וְכִינן שֶׁהוּא
הַתְּקַדְּשׁ, צָרִיף לְכַפֵּר עַל בֵּיתוֹ
וְלִקְדֹשׁ אוֹתָם, וְעַל זֶה יוֹרֵד לְמִטָּה
לְקַדֵּשׁ בֵּיתוֹ. וּבִמָּה מְקַדֵּשׁ לָהֶם?
בִּישְׂרָאֵל שֶׁלְּמִטָּה, בְּחֻשְׁבוֹן
הָעַמֵּר. וְכִינן שְׂאֵלוֹ מִתְקַדְּשִׁים,
צָרִיכִים לְהַעֲלוֹת אוֹתָהּ לְמַעְלָה.
שְׁהִי כַּאֲשֶׁר בֵּית הַמִּלְכָּה
מִתְקַדֵּשׁ, אֲזוֹ עוֹלָה לְמַעְלָה,
לְהִתְקַשֵּׁר בְּאֵלוֹ הַיָּמִים הָעֲלִיּוֹנִים
לְמַעְלָה.

וְעַל זֶה אָנוּ עוֹשִׂים חֻשְׁבוֹן
בְּעַמִּידָה עַל הַרְגָלִים, לְפִי שְׂאֵלוֹ
הַיָּמִים, יָמִים עֲלִיּוֹנִים הֵם. וְכֵן
בְּכָל זְמַן שֶׁנִּכְנַס אָדָם לְאֵלוֹ הַיָּמִים
הָעֲלִיּוֹנִים, בֵּין בְּתַפְלָה בֵּין
בְּשִׁבְחָה, צָרִיף לְעַמֵּד עַל רַגְלָיו,
הַיָּרְכִים וְהַגּוֹף כְּאֶחָד שֵׁם. יָרְכִים
וְהַגּוֹף לְעַמִּידָה כְּזִכָּר שְׁעוֹמֵד בְּחָוֵי,
וְלֹא כְּנִקְבָה שֶׁדְּרֻכָּה לְשִׁבְתָּה. וְעוֹד,
מִשׁוּם שֶׁבַח שֶׁל הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן.
וּמִשׁוּם שֶׁהוּא סוּד הַזְּכָר, נָשִׁים
פְּטוּרוֹת מִחֻשְׁבוֹן זֶה, וְלֹא
מִחֻשְׁבוֹת לְמִנּוֹת, רַק הַזְּכָרִים,
לְהִתְקַשֵּׁר כָּל אֶחָד כְּמוֹ שֶׁצָּרִיף.
כְּעִין זֶה, (שמות כג) יִרְאֶה כָּל זְכוּרָךְ
זְכָרִים וְלֹא נָשִׁים. מִשׁוּם שְׁסוּד
הַבְּרִית בְּזִכָּר הוּא, וְלֹא בְּנִקְבָה,
וּמִשׁוּם שֶׁעַמִּידָה סוּד לְמַעְלָה,
נָשִׁים לֹא מִתְחַיִּיבֹת.

מִצְוֹת. מִצַּת כְּתִיב חֶסֶד בְּלֹא ו', דְּעַד לֹא שְׂרָאן
אֵינּוֹן יוֹמִין עֲלָאִין, רְזָא דו'.

וְאִי תִימָא, כִּינן דְּהִיא רְזָא דְחַג הַמִּצְוֹת
אֲתִקְדֵּשׁ, אֲמַאי נְחֻתָא, דְּהִיא תְּגִינָן מַעֲלִין
בְּקִדְשׁ וְלֹא מוֹרִידִין, אֲמַאי נְחֻתָא לְתַתָּא
בְּאֵינּוֹן יוֹמִין תְּתָאִין.

הָא חֲזִי, כְּתִיב (ויקרא טו) וְכִפֹּר בְּעֵדוֹ וּבְעֵד בֵּיתוֹ
וְגו'. מִאֵן דִּיכְפֹר, אֲצַטְרִיף (נ"א לְכַפֵּר) עָלָיָה
בְּקִדְמִיתָא, וּבְתַר עַל בֵּיתָהּ. כְּגוֹנוֹנָא דָא, הָאִי
דְרָגָא, שְׂאִרִי לְאֲתִקְדֵּשׁא וּלְנִפְקָא בְּקִדְוִישָׁה,
לְכַפֵּרָא עָלָיָה, וְכִינן דְּאִיהוּ אֲתִקְדֵּשׁ, בְּעִי
לְכַפֵּרָא עַל בֵּיתָהּ, וְלִקְדֵּשׁא לִוָן, וְעַל דָּא
נְחֻתָא לְתַתָּא לְקִדְשָׁא בֵּיתָהּ. וּבִמָּה מְקַדֵּשׁ
לִוָן, בִּישְׂרָאֵל דְּלְתַתָּא. בְּחוֹשְׁבְּנָא דְּעוֹמֵר וְכִינן
דְּאֵלִין מִתְקַדֵּשָׁאן, בְּעִינָן לְסַלְקָא לָהּ לְעֵילָא,
דְּהִיא כַּד בֵּיתָא דְּמִטְרוֹנִיתָא אֲתִקְדֵּשֵׁת, כְּדִין
סַלְקַת לְעֵילָא, לְאֲתִקְשָׁרָא בְּאֵינּוֹן יוֹמִין עֲלָאִין
(דף קפ"ג ע"ב) לְעֵילָא.

וְעַל דָּא אָנּוּ עַבְדִּין חֻשְׁבְּנָא, בְּקִיּוּמָא עַל
קִיּוּמִין, בְּגִין דְּאֵינּוֹן יוֹמִין, יוֹמִין עֲלָאִין
אֵינּוֹן, וְכֵן בְּכָל זְמַנָּא דְּעָאֵל בַּר נָשׁ לְאֵינּוֹן
יוֹמִין עֲלָאִין, בֵּין בְּצְלוֹתָא, בֵּין בְּשִׁבְחָא,
אֲצַטְרִיף לְקִיּוּמָא עַל רַגְלוֹי, יָרְפִין וְגוּפָא
כְּחֵדָא תְּמָן. יָרְפִין וְגוּפָא לְקִיּוּמָא, כְּדִכּוּרָא
דְּקִיּוּמָא בְּחִילִיָּהּ, וְלֹא כְּנוֹקְבָא דְּאֲרַחְתָּהּ
לְמִיתָב. וְעוֹד בְּגִין שִׁבְחָא דְּעֵלְמָא עֲלָאָה.

וּבְגִין דְּאִיהוּ רְזָא דְּדִכּוּרָא, נָשִׁים פְּטוּרוֹת
מִחוֹשְׁבְּנָא דָא, וְלֹא מִתְחַיִּיבִין לְמִימְנִי
בַּר דְּכוּרִין, לְאֲתִקְשָׁרָא כָּל חַד כְּדָקָא יָאוּת.
כְּגוֹנוֹנָא דָא, (שמות כג) יִרְאֶה כָּל זְכוּרָךְ, דְּכוּרִין,
וְלֹא נָשִׁין. בְּגִין דְּרְזָא דְּבְרִית בְּדִכּוּרָא אִיהוּ,
וְלֹא בְּנוֹקְבָא, וּבְגִין דְּקִיּוּמָא רְזָא לְעֵילָא, נָשִׁין
לֹא מִתְחַיִּיבִין.

וְרוּא אֹלִיפְנָא הָכָא, דְּבְכָל שַׁבְעַת יוֹמִין,
מְאֲלִין יוֹמִין עֲלָאִין, נְטֵלָא קְדוּשָׁא
יוֹמָא חַד (ומתאחד) דְּאֲלִין תַּתְּאִי, וְהָאִי תַּתְּאָה
אֶקְרִי שְׁבוּעָה, דְּאֶתְקַדְּשׁ בְּשַׁבְעָה יוֹמִין עֲלָאִין.
וְכֹן בְּכָל שַׁבְעָה וְשַׁבְעָה מְאִינוּן חֲמִשִּׁין יוֹמִין,
עַד וְלֹא עַד בְּכֻלָּל, וְכַד אֶשְׁתַּכְּחוּ אַרְבַּעִין
וּתְשַׁע יוֹמִין עֲלָאִין, אֶשְׁתַּכְּחוּ לְתַתְּאָה שְׁבַע
יוֹמִין, דְּאֶתְקַדְּשׁוּ בְּהוּ וְכָל חַד אֶקְרִי שְׁבוּעָה,
דְּעֵאל בְּאִינוּן שְׁבַע. וְעַל דָּא כְּתִיב, (ויקרא כג)
שְׁבַע שַׁבְּתוֹת תְּמִימוֹת תִּהְיֶינָה. בְּגִין דְּאִינוּן
נוֹקְבִין, נִקְטָא קְרָא לִישְׁנָא דְּנוֹקְבִין.
וְכַד אֶתְקַדְּשׁוּ בְּהוּ, וּבִיתְא, מִתַּתְּקֵנָא

לְאֶתְחַבְּרָא אֶתְתָּא בְּבַעְלָהּ, כְּדִין אֶקְרִי
חַג שְׁבוּעוֹת, מְאִינוּן נוֹקְבִי דְּשָׂארוּ עֲלֵייהוּ
אִינוּן יוֹמִין עֲלָאִין, דְּאֶתְקַדְּשׁוּ בְּהוּ. וּבְגִין כְּדִין
כְּתִיב בְּשַׁבְּעוֹתֵיכֶם, אִינוּן דְּלִכּוֹן, וְלֹא כְּתִיב
בְּשַׁבְּעוֹת, בְּגִין דְּהָכִי נָמִי מִתְקַדְּשִׁין יִשְׂרָאֵל
לְתַתְּא עֲמָהוּן.

וְעַל דָּא כַּד מְטוּן לְתַשַּׁע וְאַרְבַּעִין יוֹמִין, הֵהוּא
יוֹמָא עֲלָאָה דְּעֲלֵייהוּ, דְּאִיהוּ יוֹמָא
דְּחֲמִשִּׁין, דְּשִׁלִּיט עַל תַּשְׁעָה וְאַרְבַּעִין יוֹמִין,
רְזָא דְּכֻלָּלָא דְּאוּרֵייתָא, בְּתַשְׁעָה וְאַרְבַּעִין
אֲנַפִּין, וּכְדִין הֵהוּא יוֹמָא עֲלָאָה, יוֹמָא
דְּחֲמִשִּׁין, בְּאַתְעָרוּתָא דְּלְתַתְּא, אֶפִּיק אוּרֵייתָא
כְּלָלָא בְּתַשְׁעָה וְאַרְבַּעִין אֲנַפִּין.

רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים פד) גַּם צְפוֹר
מְצָאָה בֵּית וּדְרוֹר קִין לָהּ אֲשֶׁר שָׁתָה
אֶפְרוּחֶיהָ אֶת מִזְבַּחֹתֶיהָ וּגּו'. גַּם צְפוֹר מְצָאָה
בֵּית, אֲלִין צִפְרִי שְׁמַיָא, דְּמַנְהוּן שׁוּיִין
מְדוּרֵיהוֹן לְבַר, וּמַנְהוּן שׁוּיִין מְדוּרֵיהוֹן
בְּבֵיתָא, כְּגוֹן דְּרוֹר, דְּאִיהוּ עוֹפָא דְּשׁוּי דְּיִרְיָה
בְּבֵיתָא דְּכָל בַּר נֶשׁ, וְלֹא דְּחִיל. אֲמַאי. בְּגִין
בְּבֵית שֶׁל כָּל אָדָם וְלֹא מִפְּחַד. מַדּוּעַ? מִפְּנֵי שֶׁכֻּלָּם קוֹרְאִים
לוֹ דְּרוֹר. מַהוּ דְּרוֹר? תְּרוּת, כְּמוֹ

וְסוּד לְמַדְנּוּ כְּאֵן, שְׁבָכְל שַׁבְעַת
הַיָּמִים מְאֵלוּ הַיָּמִים הַעֲלִיּוֹנִים
נוֹטְלַת הַקְּדֻשָּׁה יוֹם אֶחָד (ומתאחד)
שֶׁל אֱלוּ הַתַּחְתּוֹנִים, וְזוֹ הַתַּחְתּוֹנָה
נִקְרָאת שְׁבוּעָה, שְׁמִתְקַדְּשׁ בְּשַׁבְעָה
יָמִים עֲלִיּוֹנִים. וְכֵן בְּכָל שַׁבְעָה
וְשַׁבְעָה מְאֵלוּ חֲמִשִּׁים יָמִים, עַד
וְלֹא עַד בְּכֻלָּל. וְכֹאֲשֶׁר נִמְצְאִים
אַרְבַּעִים וְתַשְׁעָה יָמִים עֲלִיּוֹנִים,
נִמְצְאוּ לְמִטָּה שְׁבַע יָמִים
שְׁמִתְקַדְּשִׁים בָּהֶם, וְכָל אֶחָד נִקְרָא
שְׁבוּעָה שְׁעוֹלָה בְּאֵלוּ הַשְּׁבַע. וְעַל
זֶה כְּתוּב (ויקרא כג) שְׁבַע שַׁבְּתוֹת
תְּמִימוֹת תִּהְיֶינָה. מִשּׁוּם שֶׁאֵלוּ
נִקְבּוּת, תַּפְס הַכְּתוּב לְשׁוֹן שֶׁל
נִקְבּוּת.

וְכֹאֲשֶׁר הִתְקַדְּשׁוּ בָּהֶם וְהַבֵּית
נִתְקַן לְהִתְחַבֵּר אִשָּׁה בְּבַעְלָהּ, אִז
נִקְרָא חַג הַשְּׁבוּעוֹת, מְאוּתָן
נִקְבּוּת שְׁשׁוּרִים עֲלֵיהֶן אוֹתָם
יָמִים עֲלִיּוֹנִים שְׁנִתְקַדְּשׁוּ בָּהֶם.
וּמִשּׁוּם זֶה כְּתוּב בְּשַׁבְּעוֹתֵיכֶם, הֵם
שְׁלִכְם, וְלֹא כְּתוּב בְּשַׁבְּעוֹת, לְפִי
שֶׁכֶּף גַּם מִתְקַדְּשִׁים יִשְׂרָאֵל לְמִטָּה
עֲמָהֶם.

וְעַל זֶה כְּאֲשֶׁר מְגִיעִים לְתַשְׁעָה
וְאַרְבַּעִים יָמִים, הַיּוֹם הַהוּא
הַעֲלִיּוֹן שְׁעֲלֵיהֶם, שֶׁהוּא יוֹם
הַחֲמִשִּׁים שְׁשׁוּלֵט עַל תַּשְׁעָה
וְאַרְבַּעִים יָמִים, סוּד כְּלָלוֹת
הַתּוֹרָה, בְּתַשַּׁע וְאַרְבַּעִים פְּנִים,
וְאִז הַיּוֹם הַעֲלִיּוֹן הַהוּא, הַיּוֹם
הַחֲמִשִּׁים, בְּהִתְעוֹרְרוּת שֶׁל מִטָּה,
מוֹצֵיא תּוֹרָה כְּלוּלָה בְּתַשַּׁע
וְאַרְבַּעִים פְּנִים.

רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים פד) גַּם צְפוֹר
מְצָאָה בֵּית וּדְרוֹר קִין לָהּ אֲשֶׁר שָׁתָה
אֶפְרוּחֶיהָ אֶת מִזְבַּחֹתֶיהָ וּגּו'. גַּם צְפוֹר מְצָאָה
בֵּית, אֲלִין צִפְרִי שְׁמַיָא, דְּמַנְהוּן שׁוּיִין
מְדוּרֵיהוֹן לְבַר, וּמַנְהוּן שׁוּיִין מְדוּרֵיהוֹן
בְּבֵיתָא, כְּגוֹן דְּרוֹר, דְּאִיהוּ עוֹפָא דְּשׁוּי דְּיִרְיָה
בְּבֵיתָא דְּכָל בַּר נֶשׁ, וְלֹא דְּחִיל. אֲמַאי. בְּגִין
בְּבֵית שֶׁל כָּל אָדָם וְלֹא מִפְּחַד. מַדּוּעַ? מִפְּנֵי שֶׁכֻּלָּם קוֹרְאִים
לוֹ דְּרוֹר. מַהוּ דְּרוֹר? תְּרוּת, כְּמוֹ

דְּכֹלֵא קָרְאָן לִיה דְּרֹר. מְאֵי דְרֹר. חִירו, כְּמָה
דְּאֵת אָמַר, (ויקרא כה) וּקְרֵאתֶם דְּרֹר, וְתִרְגְּמוּ
חִירו. וְדָא אִיהוּ צְפוּר דְרֹר. דְּהָא מִיּוֹמָא
דְּעֵבִיד קִנָּא בְּבֵיתָא אִפִּיק בְּנִין, מְדוּרִיה בְּבֵיתָא,
חֲמִשִּׁין יוֹמִין, וְלִכְתֵּר מִתְּפָרְשֵׁן אֲלִין מְאֲלִין,
וְדָא אִיהוּ עוֹפָא דְאֶקְרִי דְרֹר: חִירו.

שְׁנַאֲמַר (ויקרא כה) וּקְרֵאתֶם דְרֹר,
וְתִרְגְּמוּ חִירו. וְזֵהוּ צְפוּר דְרֹר.
שְׁהֵרִי מִיּוֹם שְׁעוֹשָׂה קָן בְּבֵיתָא,
מוֹצֵיא בְּנִים, מְגוּרֵיו בְּבֵית
חֲמִשִּׁים יָמִים, וְלֹא חֲרִיִּהֶם נְפָרְדִים
אֲלוּ מְאֲלוּ, וְזֵהוּ עוֹף שְׁנִקְרָא דְרֹר
- חִירו.

בֹּא וִרְאֵה מַה כְּתוּב, וְקִדְשְׁתֶּם אֶת
שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שְׁנָה וּקְרֵאתֶם
דְרֹר בְּאֶרֶץ. מִכָּאֵן יוֹצֵאת חִירו
לְכֹלֶם. וּמִפְּנֵי שְׁיוֹצֵאת מִמֶּנּוּ
חִירו, תּוֹרָה שְׁיוֹצֵאת מִמֶּנּוּ
נְקֵרָאת חִירו. וְעַל זֶה כְּתוּב (שְׁמוֹת
ל) חִירוֹת עַל הַלְּחַת, אֵל תִּקְרָא
חִירוֹת אֲלֵא חִירוֹת, וְזוֹ הַתּוֹרָה
שְׁנִקְרָאת חִירוֹת, שְׁהֵרִי מַה
שְׁמוֹצֵיא יוֹם זֶה הַעֲלִינָה נְקֵרָא
חִירוֹת, וְהוּא חִירוֹת שֶׁל הַכֹּל. וְזֵה
הַיּוֹם הוּא חִירוֹת עֲלִיוֹנָה, מִשּׁוּם
שִׁישׁ חִירוֹת תַּחְתּוֹנָה וְחִירוֹת
עֲלִיוֹנָה. ה"א עֲלִיוֹנָה, ה"א
תַּחְתּוֹנָה. חִירוֹת עֲלִיוֹנָה. וְחִירוֹת
תַּחְתּוֹנָה שְׁמִטָּה וְיֻבֵל כְּאֶחָד הֵם.
שְׁנֵי מִיַּי לְחֵם אֲכָלוּ יִשְׂרָאֵל: אֶחָד
כְּאֶשֶׁר יֵצְאוּ מִמִּצְרַיִם, אֲכָלוּ מִצֵּה,
לְחֵם עֲנִי. וְאֶחָד בְּמִדְבָּר, לְחֵם מִן
הַשָּׁמַיִם (אֶחָד בְּפִסְחָא וְאֶחָד בְּשַׁבְּעוֹת),
שְׁכַתוּב (שְׁמוֹת טו) הִנְנִי מִמְטִיר לָכֶם
לְחֵם מִן הַשָּׁמַיִם. וְעַל זֶה קָרְבָּן
שֶׁל יוֹם זֶה הוּא לְחֵם. וְעַל לְחֵם
מִקְרִיבִים כָּל שְׂאֵר קְרִבְנוֹת,
שֶׁהֲלָחֶם הוּא הַעֲקָר, שְׁכַתוּב (ויקרא
כ) וְהִקְרַבְתֶּם עַל הַלְּחֵם שְׁבַעַת
כִּפְשִׁים וְגו', וְכַתוּב (שִׁם)
מִמּוֹשְׁבוֹתֵיכֶם תָּבִיאוּ לְחֵם תְּנוּפָה
וְגו'. שְׁזֵהוּ לְחֵם שְׁחִכְמוּ בּוֹ
יִשְׂרָאֵל, חִכְמָה עֲלִיוֹנָה שֶׁל
הַתּוֹרָה, וְנִכְסוּ בְּדַרְכֶיהָ.

הָא חִזִּי מַה כְּתִיב, וְקִדְשְׁתֶּם אֶת שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים
שְׁנָה וּקְרֵאתֶם דְרֹר בְּאֶרֶץ. מְהֵכָא נְפָקָא
חִירו לְכֹלֵא, וּבְגִין דְּנִפְקָא מִגִּיה חִירו,
אוֹרִייתָא דְנִפְקַת מִגִּיה אֶקְרִי חִירו. וְעַל דָּא
כְּתִיב, (שְׁמוֹת לב) חִירוֹת עַל הַלְּחַת, אֵל תִּקְרִי
חִירוֹת, אֲלֵא חִירוֹת, וְדָא אוֹרִייתָא דְאֶתְקְרִי
חִירוֹת דְּהָא מַה דְּאִפִּיק יוֹמָא דָּא עֲלֵאָה, אֶקְרִי
חִירו, וְאִיהוּ חִירו דְּכֹלֵא. וְהָאֵי יוֹמָא אִיהוּ
חִירו עֲלֵאָה, בְּגִין דְּאִית חִירו תַּתְּאָה, וְחִירו
עֲלֵאָה. ה"א עֲלֵאָה, ה"א תַּתְּאָה. חִירו עֲלֵאָה.
חִירו תַּתְּאָה שְׁמִטָּה וְיֻבֵל כְּפַחְדָּא אֵינוֹן.

תְּרִין נְהִמֵי אֲכָלוּ יִשְׂרָאֵל, חֵד, כִּד נְפָקוּ
מִמִּצְרַיִם, אֲכָלוּ מִצֵּה, לְחֵם עוֹנִי. וְחֵד
בְּמִדְבָּרָא, לְחֵם מִן הַשָּׁמַיִם. (חֵד בְּפִסְחָא וְחֵד בְּשַׁבְּעוֹת)
דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת טו) הִנְנִי מִמְטִיר לָכֶם לְחֵם מִן
הַשָּׁמַיִם וְעַל דָּא קְרַבְנָא דִּיּוֹמָא דָּא נְהֵמָא
אִיהוּ. וְעַל נְהֵמָא, אֶתְקְרִיבוּ כָּל שְׂאֵר קְרַבְנֵין.
דְּנְהֵמָא אִיהוּ עֲקָר, דְּכְתִיב, (ויקרא כג) וְהִקְרַבְתֶּם
עַל הַלְּחֵם שְׁבַעַת כִּפְשִׁים וְגו', וְכְתִיב (ויקרא כג)
מִמּוֹשְׁבוֹתֵיכֶם תָּבִיאוּ לְחֵם תְּנוּפָה וְגו', דְּדָא
אִיהוּ נְהֵמָא דְאֶחְפִּימוּ בֵיה יִשְׂרָאֵל, חֲכַמְתָּא
עֲלֵאָה דְאוֹרִייתָא, וְעָאלוּ בְּאֶרְחָהָא.

הִשְׁתָּא אִית לָן לְאֶסְתַּפְלָא, בְּפִסְחָא נְפָקוּ יִשְׂרָאֵל
מִנְהֵמָא דְאֶתְקְרִי חֲמִין, כְּתִיב, (שְׁמוֹת יג)
וְלֹא יִרְאֶה לָךְ חֲמִין, וְכְתִיב (שְׁמוֹת יב) כִּי כָּל אוֹכֵל
מִחֲמִצֵּת (דף קפ"ג ע"ב) מְאֵי טַעְמָא. בְּגִין יִקְרָא
דְּהוּא נְהֵמָא דְאֶתְקְרִי מִצֵּה. הִשְׁתָּא דְזָכוּ

עִתָּהּ יֵשׁ לָנוּ לְהַתְּבוּנָה, בְּפִסְחָא
יֵצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִלְּחֵם שְׁנִקְרָא חֲמִין.
כְּתוּב (שְׁמוֹת יג) וְלֹא יִרְאֶה לָךְ חֲמִין,
וְכַתוּב (שִׁם יב) כִּי כָּל אוֹכֵל מִחֲמִצֵּת.
מַה הַטַּעַם? בְּשִׁבְלִיל כְּבוֹד שֶׁל
הַלְּחֵם הוּא הַנְּקֵרָא מִצֵּה. וְעִכְשָׁו

שזכו ישראל ללחם עליון יותר, לא ראוי היה שיתבטל החמץ ולא יראה כלל. ומדוע קרבן זה היה חמץ? שכתוב סלת תהייתה חמץ תאפינה. ועוד, שעמה ביום זה מתבטל יצר הרע, והתורה שנקראת חרות נמצאת.

אֵלֶּא, למלך שהיה לו בן יחידי, ונחלה. יום אחד היה מתאנה לאכל. אמרו, יאכל בן המלך (מאכל של רפואה) רפואה זו, ועד שיאכל אותה, לא ימצא מאכל ומזון אחר ב בית. עשו כן. פיון שאכל הרפואה ההיא, אמר, מפאן והלאה יאכל כל מה שהוא מתאנה ולא יכול להזיק לו.

כך פאשר יצאו ישראל ממצרים, לא היו יודעים עקר וסוד של האמונה. אמר הקדוש ברוך הוא: יטעמו ישראל רפואה, ועד שיאכלו רפואה זו, לא יראה להם מאכל אחר. פיון שאכלו מצה, שהיא רפואה לעלות ולדעת בסוד האמונה, אמר הקדוש ברוך הוא: מפאן והלאה ראוי להם חמץ ויאכלו אותה, שהרי אינו יכול להזיק להם. וכל שפן שביום השבועות שנמצא לחם עליון, שהוא רפואה לכל.

ועל זה מקריבים חמץ להשרף על המזבח. ומקריבים שתי לחם אחרים כאחד. וחמץ נשרף באש המזבח, ולא יכול לשלט ולהזיק להם לישראל. ומשום זה ישראל קדושים נדבקים בו בהקדוש ברוך הוא, ברפואה של התורה ביום זה. ואם היו שומרים ישראל שני צדדים של לחם אלו, לא היו עולים בדין לעולם.

ביום של ראש השנה, שהוא יום הדין, (בכל יום) שאין הוא, אלא לאלו שלא לקחו מאכל של

ישראל לנהמא עלאה יתיר לא יאות הנה לאתבטלא חמץ, ולא אתחזיא כלל. ואמאי קרבנא דא, חמץ הנה, דכתיב סלת תהייתה חמץ תאפינה. ותו, דהשתא ביומא דא אתבטל יצר הרע, ואורייתא דאתקרי חירו אשתכחת.

אֵלֶּא, למלכא דהוה ליה בר יחידי, וחלש. יומא חד הוה תאיב למיכל, אמרו ייכול בריה דמלכא (ס"א מיכלא דאסוותא) אסוותא דא, ועד דייכול ליה, לא ישתפח מיכלא ומזונא אתרא בביתא. עבדו הכי. פיון דאכל ההוא אסוותא, אמר מפאן והלאה ייכול כל מה דאיהו תאיב, ולא יכיל לנזקא ליה.

כך פד נפקו ישראל ממצרים, לא הוי ידעי עקרא ורזא דמהימנותא, אמר קדשא ברוך הוא, יטעמו ישראל אסוותא, ועד דייכלון אסוותא דא, לא אתחזי להון מיכלא אתרא. פיון דאכלו מצה, דאיהי אסוותא למיעל ולמנדע ברזא דמהימנותא. אמר קדשא ברוך הוא, מפאן והלאה אתחזי לון חמץ, וייכלון ליה, דהא לא יכיל לנזקא לון. וכל שפן דביומא דשבועות, אזדמן נהמא עלאה, דאיהו אסוותא בכלא.

ועל דא מקרבין חמץ, לאתוקדא על מדבחא. ומקרבין תרין נהמין אתרנין פחדא. וחמץ אתוקדא בנומא דמדבחא ולא יכיל לשלטאה, ולנזקא לון לישראל. ובגיני כה, ישראל קדישין אתדבקו ביה בקודשא ברוך הוא, באסוותא דאורייתא ביומא דא. ואלמלי הוו נטרי ישראל תרין סטרין דנהמי אלין, לא הוו עיילין בדינא לעלמין.

ביומא דראש השנה, דאיהו יומא דדינא, (בכל

יומא) דלאו איהו, אלא לאינון דלא נטלו

הַרְפוּאָה, וְעֻזְבוּ אֶת מֵאֵל הַתּוֹרָה
מִשׁוּם מֵאֵל אַחַר שֶׁהוּא חֲמִץ. כִּי
בַּיּוֹם זֶה שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַחֲמִץ
הַהוּא עוֹלָה, וּמְקַטְרֵג עַל הָאָדָם
וּמְלַשִּׁין עֲלָיו, וְהוּא עוֹמֵד בַּיּוֹם
זֶה מְקַטְרֵג עַל הָעוֹלָם, וְהַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב בְּדִין עַל כָּלֵם וְדָן
אֶת הָעוֹלָם.

וּמִסְבָּה זוֹ, כְּפֶאֱשֶׁר נִמֵּן הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא אֶת הַתּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל,
הַטְעִים לָהֶם מִהַלְחָם הַעֲלִיּוֹן
הַהוּא שֶׁל הַמְקוֹם הַהוּא, וּמִתּוֹךְ
הַלְחָם הַהוּא הֵיוּ יוֹדְעִים
וּמִסְתַּכְּלִים בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה לְלַכֵּת
בְּדַרְךְ יִשְׂרָאֵל, וְהָרִי בְּאָרוֹ הַדְּבָרִים
אֵלֵינוּ הַחֲבָרִים בְּסוּדוֹת (אֵלֵינוּ שְׁאֵנְהוּ
אוֹמְרִים) אֵלֵינוּ כְּמוֹ שְׁאֵמְרָנוּ.

רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ הֵיוּ
הוֹלְכִים בְּדַרְךְ, וְהָיוּ הוֹלְכִים
עִמָּהֶם רַבִּי אַבָּא וְרַבִּי יוֹסִי. עַד
שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, פָּגְשׁוּ בְּזֶקֶן אֶחָד,
וְהָיָה אוֹחֲזוֹ בְּיָדוֹ תִּינוּק אֶחָד.
הָרִים עֵינָיו רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְרָאָה
אוֹתוֹ. אָמַר לוֹ לְרַבִּי אַבָּא, וְדַאי
דְּבָרִים חֲדָשִׁים יֵשׁ לָנוּ אֶצְל הַזֶּקֶן.
כְּפֶאֱשֶׁר הִגִּיעוּ אֵלָיו, אָמַר רַבִּי
שְׁמֵעוֹן, בְּמִשְׁא הַקְשׁוּר בְּגַבְךָ
אִתָּה בָּא? מִי אִתָּה? אָמַר לוֹ,
יְהוּדִי אֲנִי. אָמַר, דְּבָרִים חֲדָשִׁים
וְדַאי בַּיּוֹם זֶה אֶצְלָךְ. אָמַר לוֹ,
לְהִיכֵן הוּא דְרַבְּךָ? אָמַר לוֹ, דִּירְתִּי
הִיְתָה בְּאֵלֵינוּ פּוֹרְשֵׁי הַמִּדְבָּר,
שֶׁהִיְתִי מִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, וְעַתָּה
כְּאִתִּי לְיֹשׁוֹב לְשִׁכְתְּךָ בְּצַל הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּיָמִים אֵלֵינוּ שֶׁל הַחֲדָשׁ
הַשְּׂבִיעִי הַזֶּה.

שָׂמַח רַבִּי שְׁמֵעוֹן, אָמַר, נִשְׁבַּח
בְּיַדֵּי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁלַח
אוֹתָךְ אֵלֵינוּ. אָמַר לוֹ, חֲמִידָךְ
שְׁנִשְׁמַע דְּבַר מִפִּיךָ, מֵאֵלֵינוּ
הַדְּבָרִים הַחֲדָשִׁים עֲתִיקִים
שְׁנִשְׁמַעְתָּם שֵׁם בְּמִדְבַר מַחֲדָשׁ
הַשְּׂבִיעִי הַזֶּה, וּמִדּוּעַ נִפְרַדְתָּם
עִתָּה מִהַמִּדְבָּר לְבֵא לְיֹשׁוֹב? אָמַר לוֹ אוֹתוֹ הַזֶּקֶן, בְּשֵׂאלָה זוֹ יַדְעֵתִי שֶׁחֲכָמָה אֶצְלָךְ וּדְבָרֶיךָ מְגִיעִים

לְאַסּוּוֹתָ דְאוֹרֵייתָא, בְּגִין מִיכְלָא אַחְרָא
דְאִיהוּ חֲמִץ. דְּהָא בְיוֹמָא דָא דְרֹאשׁ הַשָּׁנָה,
הַהוּא חֲמִץ סִלְקָא, וּמְקַטְרֵגָא עֲלֵיהּ דְבַר נֶשֶׁה,
וְאֶלְשִׁין עֲלֵיהּ, וְאִיהוּ קִיִּימָא בְיוֹמָא דָא
מְקַטְרֵגָא עַל עֲלָמָא. וְקוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא יְתִיב
בְּדִינָא עַל כָּלָא וְדַאִין עֲלָמָא.

וּבְנִינֵי כַּד פִּד יְהִיב קְדוּשָׁא בְרוּךְ הוּא אוֹרֵייתָא
לְיִשְׂרָאֵל, אֲטַעִים לְהוּ מִהַהוּא נִהְמָא
עֲלָאָה, דְּהַהוּא אַתְרָא, וּמִגּוֹ הַהוּא נִהְמָא, הוּוּ
יַדְעִין וּמִסְתַּכְּלִין בְּרִזֵּי דְאוֹרֵייתָא, לְמַהֲךָ בְּאַרְחָא
מִיִּשְׂרָאֵל, וְהָא אוּקְמוּהָ מְלָה אֵינּוּן חֲבָרִיִּיא בְּרִזִּין
(כ"א אֵלֵינוּ דְקַאמְרוּ) אֵלִין בְּדְקַאמְרוּן.

רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהּ, הוּוּ אֶזְלִי
בְּאַרְחָא, וְהוּוּ אֶזְלִין עִמָּהוֹן, רַבִּי אַבָּא
וְרַבִּי יוֹסִי, עַד דְּהוּוּ אֶזְלִי אֶעְרַעוּ בְּחַד סָבָא,
וְהוּוּ אַחֲדִי בִיּוּדִיהּ חַד יַנּוּקָא, זְקַף עֵינָיו רַבִּי
שְׁמֵעוֹן וְחִמָּא לֵיהּ, אָמַר לֵיהּ לְרַבִּי אַבָּא וְדַאי
מְלִין חֲדַתִּין אִיתִי גַבְּךָ בְּהַאי סָבָא.

כַּד מָטוּ לְגַבִּיָּהּ, אָמַר רַבִּי שְׁמֵעוֹן, בְּמָטוּל
דְּקוּפְטָרְךָ בְּגַבְךָ קָא אִתִּית, מֵאֵן אֲנָתְ.
אָמַר לֵיהּ, יוּדַאי אֲנָא. אָמַר, מְלִין חֲדַתִּין וְדַאי
יוּמָא דָא לְגַבְךָ, אָמַר לֵיהּ לֵאָן הוּא אַרְעָךָ.
אָמַר לֵיהּ, דִּיּוּרֵי הָהּ בְּאֵינּוּן פְּרִישֵׁי מִדְּבָרָא,
דְּהוּינָא, מִשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא, וְהַשְׁתָּא אֲתִינָא
לְיֹשׁוֹבָא, לְמִיתַב בְּצֵלָא דְקוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא,
בְּאֵלִין יוּמֵי דִירְחָא שְׂבִיעָאָה דָא.

חֲדַי רַבִּי שְׁמֵעוֹן, אָמַר, נִתִּיב, וְדַאי קְדוּשָׁא
בְרוּךְ הוּא שְׁדַרְךָ לְגַבְּךָ. אָמַר לֵיהּ, חֲמִידָךְ
דְּנִשְׁמַע מְלָה מְפוּמָּה, מֵאֵינּוּן מְלִין חֲדַתִּין
עֲתִיקִין, דְּנִשְׁמַעְתוּן תַּמּוֹן בְּמִדְבָּרָא, מִהַאי יְרְחָא
שְׂבִיעָאָה. וְאֵמָאי אֲתַפְרְשְׁתוּן הַשְׁתָּא
מִמִּדְבָּרָא, לְמִיתִי לְיֹשׁוֹבָא. אָמַר לֵיהּ הַהוּא
עִתָּה מִהַמִּדְבָּר לְבֵא לְיֹשׁוֹב? אָמַר לוֹ אוֹתוֹ הַזֶּקֶן, בְּשֵׂאלָה זוֹ יַדְעֵתִי שֶׁחֲכָמָה אֶצְלָךְ וּדְבָרֶיךָ מְגִיעִים

סבא, בשאלתא דא, ידענא דחכמתא גברך, ומילך מוטו לרקיעי דחכמתא. (כ"א נטו לתקיעו דחכמתא).

לרקיעי החכמה (נוטים לתקיעת החכמה).

פתח הדין ההוא ואמר, (דברים א) ובמדבר אשר ראית אשר נשאך ה' אלהיך כאשר ישא איש את בנו וגו'. פסוק זה כף הנה צריך לומר, ובמדבר אשר נשאך. מהו ראית? אלא הקדוש ברוך הוא הנהיג את ישראל במדבר, מדבר חזק, כמו שכתוב (דברים ח) נחש שרף ועקרב וגו'. ומדבר שהוא חזק משאר מדבריות בעולם. מה הטעם?

פתח ההוא סבא ואמר, (דברים א) ובמדבר אשר ראית אשר נשאך יי' אלהיך כאשר ישא איש את בנו וגו'. האי קרא הכי מיבעי ליה, ובמדבר אשר נשאך, מהו ראית. אלא קדשא בריך הוא דבר לון לישראל במדברא, מדברא תקיפא, כמה דכתיב, (דברים ח) נחש שרף ועקרב וגו'. ומדברא דאיהו תקיף משאר מדברין בעלמא. מאי טעמא.

משום שבשעה ההיא שציאו ישראל ממצרים ונשלמו לששים רבוא, התחזקה המלכות הקדושה ועלתה על הכל, והאירה הלבנה, ואז נכנעה מלכות הרשעה, הצד האחר, והוציא אותם הקדוש ברוך הוא ללכת במדבר חזק, שהוא מקום ושלטון סמאל הרשע, שהוא שלו ממש, כדי לשבר חזקו וכחו ולכתת ראשו (להוריד אותו) וללכניע אותו שלא ישלט. ואלמלא חטאו ישראל, רצה הקדוש ברוך הוא להעבירו מן העולם, ועל זה העביר אותם בנחלתו וגורלו וחקלו ממש.

בגין דההיא שעתא דנפקו (דף קפ"ד ע"א) ישראל ממצרים ואשתלימו לשתיין רבבין, אתתקף מלכותא קדישא, ואסתלק על פלא, וסיהרא אתנהירת וכדין אתכפיא מלכו חייבא סטרא אחרא. ואפיק לון קדשא בריך הוא למיהך במדברא תקיפא. דאיהו אתר ושלטנו דסמאל חייבא, דאיהו דיליה ממש, בגין לתברא תוקפיה וחיליה, ולכתתא רישיה, (כ"א ולא חתא ליה) ולאכפיא ליה, דלא ישלוט. ואלמלא דחאבו ישראל, בעא קדשא בריך הוא לאעברא ליה מעלמא, ועל דא אעבר לון באחסנתיה ועדביה וחולקיה ממש.

בגלל שחטאו בכמה פעמים, נשף אותם הנחש, ואז התקיים (בראשית א) הוא ישופך ראש וגו'. ישראל הכו ראשו בתחלה ולא ידעו להשמר ממנו, ולבסוף הוא הפה באחרונה, ונפלו כלם במדבר, והתקיים ואתה תשופנו עקב. וארבעים שנה לקו ממנו, כנגד ארבעים מלקות של בית דין.

ביון דחאבו בכמה זמנין, נשיך לון הויא, וכדין אתקיים (בראשית ג) הוא ישופך ראש וגו'. ישראל מחו רישיה בקדמיתא, ולא ידעו לאסתמרא מיניה, ולבתר איהו מחא בבתרייתא, ונפלו כלהו במדברא, ואתקיים ואתה תשופנו עקב. וארבעין שנין לקו מיניה, לקבל ארבעין מלקות דבי דינא.

ועל זה כתוב אשר ראית, בעיניהם היו רואים את אדון המדבר הזה קשור לפניהם, ולקחו נחלתו וגורלו. מנין לנו? שכתוב (שמות טו) אז נבהלו אלופי

ועל דא כתיב אשר ראית, בעיניהו הוי חמאן לההוא מארי דמדברא, אזיל כפית קמיהו, ונטלי אחסנתיה ועדביה. מנלן.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיַּחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹהָ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

לא תשבת מפני זרעו

ספר
הזוהר
הקדוש
המחולק

כרך א'

הרי אנחנו לומדים בספר
הזוהר הקדוש לעילוי
שכינת עוזינו ולהרים קרן
מזל ישראל ולסתום פי
כל הצרים אותנו, עליונים
ופחתונים ולהחזיר העטרה
ליושנה ויאמר די לצרותינו
וישראל ישכון לבטח
ולטהר את האור בארצנו
הקדושה, אמן בן יהי רצון.